

РОЛЯТА НА ЦЪРКВАТА ЗА СПАСЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

*„И най-напред спомени Твоята света,
вселенска и апостолска Църква,
която придоби с Твоята драгоценна кръв,
и я утвърди, укрепил, разшири и запази
во веки непобедима от адовите сили”
(от Утренните молитви)*

Съществуването на Църквата е важна и неотделима част от Божия промисъл за нашето спасение. Исторически тя води началото си от деня Петдесетница, който е завършека на Христовото спасително дело в света. Придобита от Самия Господ Иисус Христос чрез Неговата драгоценна кръв, тя е утвърдена така, че **„портите адови”**, т.е. и най-коварните замисли на злите сили, да не ѝ надделеят (Мат.16:18). Тя ще просъществува несъкрушима до Второто Христово пришествие на земята, когато ще се открие пълнотата на Божието Царство и на единението между Бог и човека. В духовен план Църквата се явява верният път към Царството Божие и желаното съвършенство, който в древност Адам отхвърли, вкусвайки от забранения плод. По думите на св. Симеон Нови Богослов, тя е **„нов свят и нов рай”**, в който възвръщаме отново загубеното единение с Бога, и в който ни се дава достъп да вкусим от Дървото на живота, което е посред рая – Христос, чрез Божественото Причащение с Неговото тяло и кръв.

В плана на Божието домостроителство Църквата е замислена и осъществена като духовен център за събиране на Божия народ и сближаването му с Бога. Извън Църквата няма спасение, няма тайнства, няма благодатен живот. Ако беше възможно за човека да се спаси и без Църквата, Христос нямаше да се подложи на страдания, **„да предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я очисти с водната баня чрез словото; за да я представи на Себе Си славна църква, която няма петно, или порок, или нещо подобно, но да бъде света и непорочна”** (Еф.5:25-27). По думите на св. Киприян Картагенски, **да се спаси човек извън Църквата е възможно дотолкова, доколкото е било възможно**

да се спаси някой извън Ноевия ковчег във времето на Всемирния потоп.

В Църквата пребивава изпратеният от недрата на Света Троица Дух Светий – Утешител, Който ни учи на всяка истина и ни храни духовно чрез Божествените тайнства, и най-вече чрез Евхаристията, която влива в нас Божествената кръв и ни прави **участници в божественото естество** (2 Петр. 1:4), т.е богове по благодат. Казано с други думи Църквата – това е Тялото на Самия Господ Исус Христос. В нея ние се променяме същностно – отначало в нашата духовна природа, а при Второто пришествие и телесно – чрез възкресението, като всичко това произлиза от нашата свързаност с Христос, Който е Глава на Църквата и Спасител на тялото, на което ние сме членове.

Крайната цел на Бога е да приведе всичко към Христос, Който да възглави цялото творение (Еф.1:10), защото един е Бог, един е Спасителят на човечеството – Исус Христос, една е вярата, една е Църквата, в която сме призвани да се спасяваме. Свидетели на множество опити за подмяна на истината с красиви, но лъжливи в своята основа теории за единство и общност на човечеството. Свидетели сме, че дори в средите на църквата се правят опити за подмяна на изконни християнски понятия, като им се влага изопачен смисъл и съдържание. Затова в днешния лукав век повече от всичко е нужно да се научим да различаваме истината от лъжата, да положим всички необходими усилия, за да усвоим учението на Църквата, проповядвано от апостолите и техните приемници. Затова е нужно добре да познаваме свещените догмати на вярата, разяснени от св. отци, както и правилата на Църквата утвърдени от седемте Вселенски събори. И ние като ап. Павел трябва да бъдем твърди във вярата и добре да **знаем, в какво сме повярвали** (2 Тим.1:12), за да не може никой да ни измами и увлече в разни лъжеучения, противни на вярата.